

# Парасоля

Юлія Смаль

Тихо в лісі. Потихеньку жовтіють та золотіють дуби і клени. Шарудить іноді вітер, вишуковуючи поміж листочками залишки літніх гостинців — ягідок журавлини, яблук-дичок та чорної горобини. Починає потроху накрапати дощик. Кап-кап-кап. Равликові затишно у домівці, аж і виходити не хочеться, та скоро настане зима, то вже й сидітиме в хаті — ріжка не виставить. Тому зараз одягає теплу вовняну шкарпетку на свою ніжку, смугастого шалика замотує навколо шиї, аж до самих ріжок, витягає на вулицю величеське крісло і дістає парасолю, встомлює її у землю. Вмостився, гарно ж як!

Раптом чує, хтось його парасолю смикає. Раз, два, добряче так. Еге! Так діла не буде!

— Ану, хто там? — суворо вигукує. — Припини негайно! Залиш у спокої мою парасольку! Дощ же на вулиці, я змокну і застужусь!

— Ой, — писнуло щось там, над парасолею. — Перепрошую. — І над ріжками Равлика показалося цікаве личко маленького лісового Бедрика — допитливого жучка-сонечка.

— Ти чого? — ще суворіше запитав Равлик. — От, давно ніхто не скаржився твоїм батькам!

— Я ж сказав, що перепрошую, — винувато прожебонів тоненьким голосочком Бедрик. Якби він міг почервоніти, то почервонів би, але ж не можна почервоніти тому, хто й так червоний. Ну, хіба ж він знав, що цей справжнісінький лісовий мухомор — чиясь парасоля? А жучкові просто сподобався такий гарний, червоний гриб у цяточку. Прямісінько, як він, тільки цяточки біленькі, а не чорненькі, як у сонечок. Та це ж і гарно — червоний жучок з чорними цяточками і червоний грибок з білими цяточками.

— Для чого тобі моя парасоля?

— Я не знав, що це ВАША парасоля, думав, що це звичайнісінький мухомор!

— Ха! Не знав він!

Правду кажучи, Равликові теж подобалася його парасолька, він спеціально підібрав грибочок ще маленьким, коли той ледь пробився з-під прохолодного моху і довго його вирощував у спеціальній діжці в найдальшому куточку своєї мушлі. Тому він і Бедрика міг зрозуміти. Та що ж робити? Хіба у лісі мало мухоморів, щоб тягти саме його, Равликову, парасольку?

А з іншого боку, подумати, навіщо Равликові парасолька? Ще кілька днів і він на цілу довгу зиму засяде в домівці, мухомор за той час виросте такий величезний, що доведеться пересувати меблі.

— Іди сюди, малий, — полагіднішав раптом Равлик. Щойно він згадав, що давно ні з ким не балакав, поняття не має про лісові новини, лісових мешканців. От так, як засів у своєму тихому куточку, так і провів своє спокійне спекотне літо. І ніхто йому не заважав, ніхто не смикав його парасолю, не зазірав зацікавленими очима і не

вигравав так радісно усіма своїми цяточками. Ну, хіба що великий вайлуватий сусід-світляк забрідав часом. Але він був такий же мовчазний, як Равлик, і якщо заходив у гості, то хіба у сутінках, мовчки попити чаю. Навколо розливалася густа лісова темрява і лише за столом, де Равлик з гостем чаювали, світилося блакитнувате сяйво світлякових крил.

— Так? — Бедрик, швидко перебираючи лапками, забіг під парасолю. — Ви не скажете батькам? Це їх би дуже засмутило! Я не хотів би засмучувати своїх батьків.

— Та ж не скажу. Сідай от тут, малий. Пригощайся, — Равлик гостинно показав ріжком на мисочку осінніх смаколиків поруч зі своїм кріслом — кілька ягідок прив'ялої журавлини, сушена чорниця, м'ятні цукати, малинові мармеладки. — Розкажуй.

— А про що?

— Про усе! Що діється в лісі? Що робив улітку? Хто твої друзі? Чи готуються батьки до зими? — не те, щоб Равликові було аж надто усе це цікаво, проте приємно чути веселий Бедриковий голос.

— Ну, от не знаю, з чого почати, — засумнівався Бедрик. Проте швидко розговорився. Про працюючих бджіл, що живуть у вулику неподалік Равликового дому ("А, це саме їх я зустрічав влітку на своєму городі," — подумав Равлик), про невгамовних рудих мурах, про жаб'яче болото, далеко-далеко звідси (Бедрик розповів, як літав туди влітку). Старий слухав, слухав, аж поки в мисці не закінчилися ласощі і Бедрик замовк, замислено дожовуючи останню мармеладку.

Сутеніло.

— Тобі ж пора додому? Батьки хвилюватимуться?

— Та ж так! — захвилювався жучок, летітиму. Та навколо ні на мить не припинявся дощ, як тут летіти?

— Ти от що. Бери мою парасолю!

— Як це? — не зрозумів Бедрик.

— Просто: бери мою парасолю. У вас, ти розповідав, простора оселя, взимку їй у вас буде затишніше, ніж в моїй тісній мушлі. А мені вона зараз не потрібна. Навесні я нову парасолю собі знайду. То ж бери!

— Дякую! Дякую вам, Равлику! — зрадів малий. Він ще почекав, поки Равлик заховається в свою хатинку. В кімнаті засвітилося — у віконечку загорілася свічка. Бедрик підхопив свою нову, червону у білу цяточку, парасольку і щодуху майнув додому — батьки ж, дійсно, хвилюватимуться.

Який же цікавий стариган, оцей Равлик, треба буде його знову якось навідати! А ще можна попросити у бджіл принести слоїк меду, буде і подяка, і на зиму гостинець.